

חשיבות כל' בפני עצמו לגבי תרומה [גירושת הטור'].⁵

ולכן, אם נתמאו אחוריו או בית צבি�תו של הכל' בטומאה דרבנן, אין טמא אלא הווא, יוכל להניח תרומה בשאר חלקי הכל'.⁽⁵⁾

אבל לא לקדש, שם נתמeo אחד מהם אפילו בטומאה דרבנן נתמeo כולם, ואם הניח בהם קודש נתמeo או נפסל.⁽⁶⁾

ג. **הנושא את המדרס,** מנעל של זב [רש"י],⁽⁷⁾ שהוא אב הטומאה בידו האחת, הרי הוא רשאי להיות **נושא את התרומה** [הנמצאת בתוך חביתה], בידו השנייה, ולא יטמאנה.⁽⁸⁾

ועשו חכמים היכר לטומאה זו, שלא יבואו לשروع עליה תרומה וקדשים, ואמרו: אם נתמאו "אחוריו" של הכל' או "בית צבি�תו" במשקין טמאין, אין טמא אלא אותו מקום ולא הכל' כלל. אבל אם נתמeo חalice של הכל' ואפילו במשקין טמאיין, נתמeo כל הכל'.

ומכל מקום לא אמרו כן אלא לגבי תרומה, אבל לקודש לא הקילו ובכלל אופן נתמeo כלו.

7. המאירי מבאר כי נקט התנה בשם "מדרס", שהוא כינוי למנעל של זב שהוא דorous בו, לפי שה"מדרס" הוא שם מושאל" לכל מה שדורס עליו הזב, או נשען עליו, או יושב עליו.

אך רש"י כתוב ש"מדרס" הוא מנעל של זב. ויש לפרש כוונתו, שאין דין משנתנו אלא במנעל של זב. והטעם, הוואיל וגזרו חכמים על כך מסוים מעשה שהיה, ואיתו מעשה במנעל היה, לפיך לא גזרו אלא במנעל. וראה בסוגיא כג' ובהערות שם.

8. ביאר המאירי: הוואיל ואין הנושא נוגע בתרומה.

רק בחלק מסוימים של הכל', בעוד שביחס לתרומה, רק החלק שנגע בו הטומאה, טמא.

אחוריים [בית קיבול, כעין רgel שהיא בסיס לכוס של זוכחת או של כסף, מאירין] של הכל' —

ותוך של הכל' —

ובית הצביטה [יבואר בגמרא] —

שלל אחד מהם ראוי לשימוש בפני עצמו. הרי כל חלק שיש לו שימוש בפני עצמו

5. ואם תוכו מכל מקום נתמeo כלו אף לתרומה, מאירין; וכן כתוב במשנה במסכת כלים שהובאה בסוגין כב ב על משנתנו: נתמeo תוכו כלו טמא; וכן היא גירושת רשי' בפסחים יז ב, ולא כהגירסה שהביא הר"ש בכלים פרק כה משנה א. ואף הר"ש הסיק שם שהיא הגירסה הנכונה.

ומיהו מלשון רש"י כאן, שכותב: כל' הרואי להשתמש בתוכו ומאחוריו ובית צבি�תו, כל' המשמש ותשמש שבו חשוב כל' בפני עצמו לעניין תרומה, שם נתמeo זה לא נתמeo זה — משמע לכואורה שאף אם נתמeo תוכו לא נתמeo שאר חלקיו, וכמו שדקדק הרש"ש.

וראה מה שכותב בזה הרש"ש, ובמה שכותב עוד על דברי רש"י, שכל חלק וחלק מהכל' ראוי לתשמש.

6. ביאור דין זה הווא,ermen התורה אי אפשר שייטמא כל' אלא מאב הטומאה, אבל חכמים אמרו שמשקין טמאיים מטמאים את הכל' גזירה ממשום משקים שהם אב הטומאה, כגון רוקן של זב ומימי רגלו.